

—No és res extraordinari, li ho asseguro.

—Així doncs, quin assumpte voleu tractar?

—Voldria ser traslladat al Monestir prop d'on vaig néixer.

—Per quin motiu?

—Em queda molt poc de vida i voldria finalitzar-la prop dels paisatges de la meva infantesa.

—La penitència és part del patiment terrenal que hem triat viure per aferrar-nos més a la paraula de Déu.

—Ser lluny de la comoditat d'aquet monestir, on m'hi sento com a casa, ja serà una gran penitència, creieu-me.

—Molt bé —va somriure— us concediré el que demaneu.

L'especialista en llibres antics Wilfrid Voynich se sentia molt cofoi d'haver adquirit aquell exemplar estrany i misteriós. Quan el tingué a les mans li vingué a la ment un somni que havia tingut temps enrere, on es veia a si mateix vestit de monjo, escrivint estranyes paraules i grafismes. Havia estat el primer i únic somni premonitori que recordava haver tingut. L'oferiria, el document que ara posseïa, als més prestigiosos criptògrafs i traductors, per intentar desxifrar-lo. Per desgràcia, va morir sense veure cap resultat. Ni ell, ni els seus fills, ni els seus néts.

—Les tendències ja estan contactades. Les civilitzacions interactuen gairebé totes.

—Desvirtualitzades, emperò.

—La voluntat de fusió s'ha pervertit.

—La integració no és un instint primari. Prefereixen dominar i sotmetre, amb les pèrdues que això comporta. Hi ha progressos irreversibles. Perduts fins al dia final.

—Potenciat des de l'obscuritat.

Ferran, Comte de Barcelona, acostumava a rebre en audiència a soles, sense la seva esposa. Aquell matrimoni no li era còmode, però fou necessari. Després de la fragmentació d'Europa en petits estats durant els darrers segles, la necessitat d'un territori fort, influent i ric era superior a la voluntat de pervivència cultural. A més, la unitat militar entre els dos pobles havia estat fonamental per a l'expulsió dels seguidors de Mahoma. Com podien professar una religió com aquella? No s'adonaven que adoraven un Déu equivocat? La riquesa saquejada als musulmans, però, començava a minvar, i calien noves formes d'enriquiment. Enviar els francòfons no era pràctic. Apujar els impostos, era perillós. Per això la proposta d'una nova ruta cap a les Índies, sense tributs, derivats de la successió de territoris que calia creuar amb les caravanes comercials, li resultava prou atractiva. "Un fill de la casa dels Colom", va pensar. La llarga tradició marítima d'aquella casa barcelonina li oferia un plus

de confiança en l'esbojarrada missió. El pressupost excedia en molt les possibilitats reals del tresor de la Corona d'Aragó i del Comtat de Barcelona. Esperava resposta definitiva, però no seria la que volia escoltar dels seus llavis.

—Majestat...

—Benvingut de nou, Cristòfor de la casa dels Colom.

—Gràcies, senyor.

—La reina de Castella i jo hem sospesat la teva proposta. Val a dir que, en un principi, va quedar desestimada. Malgrat la dificultat del viatge que proposes i la manca de garanties d'èxit, finalment, però, hem decidit donar-hi una oportunitat. Les condicions, però, no seran les demanades.

—Escolto amb respecte i esperança, majestat.

—Deu vaixells és una quantitat no assumible. Marxaràs amb dues caravel·les i una nau d'abastament. Això sí, la nau serà nova. Ja s'està acabant de fer a les drassanes de Pals. La tripulació la podràs triar tu, però la reina ha demanat expressament que hi hagi paritat entre els regnes. No podem descontentar-la, ja que té la clau del teu pas per l'estret de Cadis, on podràs aturar-te i abastir els vaixells abans de dirigir-te a mar obert.

—Amb aquestes condicions minvaran les possibilitats d'èxit, Senyor...

—Són minses de tota manera, Cristòfor. Tu i jo som els únics que apostem per les teves teories...

El tresorer gestionarà les despeses des d'aquest mateix moment, vés amb ell. Quan tinguis estipulat el dia de la partença vindré, personalment, a donar-te la meva benedicció. Sortiràs de Barcelona?

—De Barcelona, sí. Gràcies, senyor.

Al seixanta-tresè dia des de la partença, dels quals trenta a mar obert amb destí incert, havia superat un motí que de poc li costa la vida. Havia aconseguit pactar tres dies més de navegació en la direcció estipulada. Ja n'havien passat quatre i la tripulació de noranta homes estava fent els preparatius per girar cua. A la remor a coberta s'hi va afegir un so, però, esperançador. Gavines! Sens dubte eren gavines! Va córrer cap al pont de comandament. Els mariners assenyalaven a l'horitzó. Un estol considerable volava en cercles llançant-se, de tant en tant, de cap al mar, seguint el ritual pescador d'aquests ocells.

—Hiseu la major! Endavant a tota vela. Hem arribat! —va manar.

L'endemà, el grumet Roderic va cridar la frase més esperada. Desembarcaren al matí següent en el que els hi semblà una illa. Aviat van aparèixer alguns nadius entre els arbres, abillats amb escasses vestimentes, la cara pintada, armes de caça rudimentàries a les mans. Al capdavant, el que semblava el seu cap, els va saludar. La comunicació esdevin-

gué complicada. Malgrat tot, aconseguiren saber que l'illa en qüestió era anomenada Guanahani i els seus habitants entengueren les intencions pacífiques dels invasors. Els següents mesos exploraren les altres illes de l'arxipèlag, rebatejant-les totes. Per fi havia assolit el seu somni: obrir una nova ruta entre dos mons tan dispars. Se sentia important, poderós..., allò confirmava la sensació que tantes vegades havia tingut. Des de petit el perseguia la voluntat de fer grans coses. Sovint, aquell sentiment el feia ser superb i poc disposat als consells. Ara ja tan sols quedava acabar el trajecte fins Cipango i tancar el cercle. Poc s'imaginava que el que havia aconseguit era retrobar un món desconnectat de la resta des de la desaparició d'Atlantis i Lemúria! Aquell retrobament, malauradament, conduiria a la progressiva i dolorosa desaparició de moltes cultures i maneres de fer mil·lenàries, sota el jou de la cristianització i l'explotació de recursos.

Poc abans de morir, desencisat per les múltiples traïcions dels qui, en un altre temps, li havien donat suport, va somniar en un món futur millor. Trobar la ruta cap a aquelles noves terres, que ja havien estat batejades com "Amèrica", havia capgirat la història i ara el "descobriment" dominava el món. Pensava en tot això assegut en un tron de pell de la sala oval de l'edifici blanc que dominava la capital de l'imperi americà.

—Els nous híbrids estan superant totes els tests.

—Marduk en té coneixement?

—Sembla ser que no.

—Les híbrids seleccionades no criden la seva atenció — Com era d'esperar. Tots els estudis previs conferien condicions òptimes d'allunyament i nivell cultural. La interacció amb les civilitzacions perilloses és — ha estat mínima. Fins i tot en un temps tan dilatat.

—Sí. Preserven les mateixes condicions malgrat el pas dels anys.

—Tot i així en vam perdre — n'hem perdut — en perdrem un.

—Convenient. Plantejarà els dubtes necessaris.

La seva àvia ja li parlava dels visitants. De la mateixa manera que ho havien fet les generacions prèvies que es perdien en el temps. Ella, contràriament a les seves germanes, escoltava amb fruïció, impacient de ser-ne testimoni. Per això sabia que, si tenia la sort de ser visitada, algun dia seria algú important, potser, poderosa. Des de ben petita tenia la sensació que la raó de la seva existència venia determinada per la necessitat de fer grans coses. Potser era per aquest palpit que tendia a mostrar-se prepotent amb les altres filles de la mare i defugia qualsevol consell per part d'elles. Sobretot quan li recomanaven que no s'allunyés sola dels camps de collita. Se sentia lliure i en volia fruir. Quin perill podia haver-hi, als boscos propers, que no pogués controlar?, llops?, sabia com defensar-se'n! En una d'aquelles escapades en solitari va entendre el ne-